

הקדמה

קוראים וקוראות יקרים,

לפני תחילת הקריאה, ולאור הערות שקיבלתי מקוראים ראשונים, אני מבקש להבהיר כמה נקודות. ראשית, הסיפור הפותח, *בדרך לברלין*, נכתב בשנת 2015, הרבה לפני אירועי 7 באוקטובר. למרבה הצער, חלק מההתרחשויות המתוארות בסיפור זה כבר קרו, כגון ההתקפה הרצחנית דרך המנהרות על יישובי עוטף עזה. למרות זאת בחרתי להשאיר אותו כפי שנכתב במקור בתקווה שהקריאה בסיפור זה – ובסיפורים האחרים – תסייע לנו למנוע את החורבן הכולל המתואר בו.

הנקודה השנייה נוגעת לסדר הקריאה: שלושת הסיפורים בשער הראשון עצמאיים זה מזה, אבל הם מאורגנים בסדר כרונולוגי ורגשי כך שמומלץ, בקריאה ראשונה לפחות, לקרוא בסדר הזה. בשער השני, שלושת הסיפורים ב'מחזור המלך' קשורים זה לזה ועוסקים באותו קו עלילה (מהפכה דתית) ובאותה דמות ראשית (מלך ישראל, הרב בננישת) וכדאי לקרוא אותם לפי סדרם, זה אחר זה. הסיפור האחרון, *קורבן שבועות*, עוסק בבית המקדש והוא עומד בפני עצמו. מי שמתעניין ספציפית בנושא המקדש ועבודת הקורבנות יכול לדלג ישירות אל סיפור זה.

שלישית, עבור קוראים שאינם מכירים את נושא בית המקדש, אני מרגיש חובה לציין שהמקדש המתואר בסיפור *קורבן שבועות* אינו דומה בשום אופן לבית המקדש השלישי כפי שהוא מתואר בחזון יחזקאל, וגם לא לבית השני אשר לשחזורו שואפים גופים שונים. עבור קוראים שמתמצאים בנושא זה, חשוב לי להדגיש ששמרתי על אותן הפונקציות של בית המקדש השני, אבל התאמת את בית המקדש בכללו למציאות הטכנולוגית, הכלכלית והחברתית של המאה ה-21. לא ראיתי לנכון להתאימן לאופי האנושי, שלא השתנה זה אלפי שנים. הסקיצה של בית המקדש השלישי המופיעה בפרק זה בספר זמינה בגודל מלא

באתר medinatzafa.com

בסיום הקריאה אתם מוזמנים לשלוח אליי שאלות, הארות והערות במייל

joabcohenauthor@fastmail.com

כמו כן, ניתן ללמוד עוד עליי ועל הספר עצמו באתר medinatzafa.com

קריאה נעימה!

יואב

תוכן עניינים

8.....	חורבן
9.....	בדרך לברלין
47.....	ביר צרכן
63.....	מדינה צפה
122	הבית השלישי
123.....	מחזור המלך
124.....	נהפוך הוא
179.....	צופיה
193.....	כיווץ גלויות
216.....	קורבן שבועות
252	תיקון
253.....	ריאיון עם מנכ"לית המדינה לרגל יום העצמאות 2048
268	אודות המחבר

מדינה צפה

"גבירותיי ורבותיי, שרים נכבדים מהקואליציה וחברי האופוזיציה, " פתח ראש הממשלה את דבריו כשהוא מחווה בידיו לימינו ולשמאלו בתנועה רחבה שהקיפה את כל הנוכחים וכמו איחדה אותם. "יש בינינו חילוקי דעות, מדי פעם, אבל אני מבקש שנשים אותם בצד היום. הזמנתי אתכם היום לישיבת חירום דחופה ביותר במטרה לדון בנושא שהוא גורלי לכולנו, לעצם הישרדותה של המדינה."

ראש הממשלה הפסיק, לגם לגימה קצרה מכוס המים שנחה על השולחן לידו וסקר את הנוכחים. עכשיו היו ערניים ודרוכים. הלחישות, התנועות העצבניות והבלתי־פוסקות, חריקת הכיסאות – כולם פסקו והכול הביטו בו, למעט שר הביטחון, שהיה היחיד שידע מה הוא עומד לומר ומדוע.

"קיבלנו מברק מהח'ליף של האיחוד האירופי, " המשיך.

"אתה מתכוון לח'ליף של גרמניה, לא?" תיקן אותו שר התחבורה והשיט אמיר פייטלזון, איש צנום וקטנוני שדקדק תמיד בפרטים טריוויאליים.

"אני מתכוון לשיח' הלמוט טורקוגולו שקורא לעצמו 'הח'ליף של האיחוד האירופי', ולכן גם אני קורא לו כך, " הבהיר ראש הממשלה.

"נו, בסדר, " נהם סגן ראש הממשלה (אחד מתוך ארבעה) ושר הדתות, הרב שלזינגר, שהיה איש גבוה מאוד, שמן מאוד וחסר סבלנות, מאוד. "כולנו יודעים מי זה הח'ליף המשוגע. מה הוא רוצה עכשיו?"

"הוא רוצה שלוש מאות יהודים, ילדים בגילים שבע עד ארבע־עשרה, " ענה ראש הממשלה בפשטות. "כולם צריכים להיות בתולים ובתולות, כמובן."

מייד פרצה מהומה. שר החוץ התרעם על כך שהמברק לא עבר דרך הצינורות המקובלים. עוזיאל הר־מלך, ראש מפלגת לֶ'לֶן (לא נשכח־לא נסלח), צעק מייד, "לעולם לא!" חברי הכנסת החרדים זעקו לשמיים וקרעו את כנפות בגדיהם. דפנה מרקוביץ', יושבת ראש האופוזיציה וראשת מפלגת מקסי"ם (מפלגה קומוניסטית־סוציאליסטית מתקדמת), האשימה את מדיניות הממשלה באסון הנורא וקראה לערוך בחירות, וראשת מפלגת יפשה עכשיו, תמר קויפמן, קראה לפתוח מייד בשיחות פיוס עם נציגי הח'ליף. כולם דיברו בבת אחת ואף אחד לא הקשיב לזולתו. רק שר הביטחון שתק והתבונן בראש הממשלה, שפיהק.

ראש הממשלה, גבי אמסלם, נתן למהומה לשכוך והמשיך. "עוד לא סיימתי. זה לא כל מה שהוא רוצה. הוא גם דורש נשק חדש שיעזור לו להביס את הח'ליף של צרפת, שלטענתו אינו אלא מורד במלכות."

"מה לנו ולסכסוך ביניהם?" שאל שר החוץ.

"מנגד, " המשיך ראש הממשלה, "נציגי הח'ליף של צרפת, פרנסואה עבד אלרחמן, העבירו מסר שלפיו כל עזרה שתמסר ליאויב האסלאם, הח'ליף השקרי הרמאי והזמני, – כך כתוב במסר – 'היושב בברלין, תיחשב הפרה של חוזה יוהאנסן.'"

שר החוץ התרעם שוב. "הם לא יכולים לאיים עלינו כך! זה בניגוד לכל ההסכמים ולמוסר האנושי!"

"הם יכולים והם עושים את זה, " ענה ראש הממשלה בפשטות. "יתרה מכך, שני הצדדים הבהירו שאי־עמידה בתנאיהם תביא להשמדת המדינה לאלתר. על כן, השאלה היחידה היא: מה נעשה בעניין?"

"אנחנו חייבים לנסח תלונה חריפה לאו"ם!" קבע שר החוץ נחרצות, אבל האחרים התעלמו ממנו.

"רגע, בשביל מה הוא רוצה שלוש מאות יהודים?" שאל סגן שר הפנים, הרב אליהו טולדנו. "נשק אני מבין, אבל מה הוא יעשה בשלוש מאות יהודים? הרי אסור ליהודים לעלות ליבשה בכל מקרה."

"מה אתה חושב שהוא יעשה בהם?" סנט בו שר הביטחון, "אתה לא רואה חדשות?"

כמובן שהרב טולדנו לא צפה בחדשות – אף אחד משרי הקואליציה החרדים לא קרא עיתונים, הקשיב לרדיו או צפה בטלוויזיה, למעט בערוצים שהפיצו דברי תורה 24 שעות ביום. ובכל זאת, רוב השרים החרדים לא היו עד כדי כך בורים. רק הרב טולדנו היה צעיר, תמים וטיפש מספיק לשאול שאלה כזו. למרבה המזל, ליקויים אלה לא פגמו בתפקודו כסגן שר הפנים, משרה שהייתה ריקה לחלוטין מתוכן בנסיבות הנוכחיות של מדינת ישראל. אלמלא נדרשה משרה זו על ידי ראשי החזית החרדית המאוחדת (מפלגת חת"ם) ראש הממשלה היה מוותר עליה מזמן. אבל לפוליטיקה היה היגיון משלה וגבי לא ערער עליו.

כך או כך, חדר הישיבות נאלם דום. כולם זכרו את ההוצאות להורג ההמוניות והאכזריות שנערכו באותו קיץ בערי גרמניה לרגל חגיגות השנה השלישית לייסוד הח'ליפות החדשה: אלפי נוצרים ומוסלמים, כופרים, מתנגדי המשטר וסתם פושעים סיפקו את תאוות הדם של הח'ליף ומאמיניו. יהודים לא השתתפו ב"חגיגות" מכיוון שלא נותרו עוד יהודים באירופה.

"ויש לו הרמון של כמעט אלף נשים," ציין שר העבודה והרווחה, הרב יצחקי. היו לו שש בנות ופניו נראו אפורות ועייפות.

"אני בטוחה שאפשר למצוא פתרון של שלום," אמרה שוב ראשת מפלגת יבשה עכשיו, תמר קויפמן. כמו תמר עצמה, הייתה זו מפלגה קטנה אך בלתי נלאית שתמכה בשלום (שיאפשר חיים על היבשה, עכשיו) גם כאשר מילה זו רוקנה כליל מתוכנה המקורי. אבל היום ראש הממשלה הקשיב לה. הוא ידע שהוא יזדקק לכולם, ולו רק לעוד מעט זמן. הוא נד בראשו כלפיה ואמר: "אני פתוח לכל רעיון ולכל יוזמה. הזמנתי אתכם כאן כי זה נוגע לכולנו. יחד נשרוד או יחד נמות. אני רוצה שנשבור את הראש ונחליט יחד איך יוצאים מזה. אין לנו הרבה זמן – תוך חודש וחצי צריך למסור שלוש מאות מאנשינו, מאתיים בנות ומאה בנים, ואת הנשק."

"אבל זה גזר דין מוות!" התפרץ שוב הרמלך, ראש מפלגת ל'לן.

"אולי," הסכים ראש הממשלה, "אבל כל עוד יש תקווה, חובה עלינו לנסות להציל מה שאפשר. אין שמיים עוזרים אלא למי שעוזר לעצמו, הלא כן?"

כל הדתיים והחרדים הנידו את ראשם בהסכמה.

"אכן כך," אמר הרב יצחקי, "הרי כתוב 'לְמַעַן יִבְרָכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֶׂה יָדֶיךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה.'"¹ הרב הדגיש את המילה האחרונה והסביר: "ועל זה כבר אמר רבנו יותם החיגר, 'תעשה כלומר מלשון עשייה', ופירשו חכמים כי העושה מצווה יזכה לברכה ואין לך מצווה גדולה מהצלת נפש יהודייה."

"נכון מאוד," אמרו שאר הרבנים המלומדים כשהם מלטפים את זקניהם הארוכים.

"וכל המקיים נפש אחת, מעלים עליו כאילו קיים עולם מלא," ציטט הרב שלזינגר.

"אכן כך!" הסכימו שאר הרבנים המלומדים כשהם מלטפים את זקניהם הארוכים.

"אפילו נפש אחת בלבד זה עולם שלם!" קרא הרב טולדנו. "משמע, עלינו לפעול להמתיק את רוע הגזירה בנפש אחת."

"מדוע רק נפש אחת?" תהה הרב יצחקי. "סבורני שעלינו לדרוש שתי נפשות. לא פחות מכך!"

"במחילה מכבוד הרב יצחקי, אבל אין ספק שידנו תצלח רק אם נדרוש שלוש נפשות, שהן כנגד שלושה אבות, אברהם יצחק ויעקב," אמר שר הדתות הרב לוינסון.

ויכוח סוער התפתח בין הרבנים בשאלה כמה נפשות לדרוש, והוויכוח איים לגלוש למכות של ממש עד שנקטע בזעקתה של דפנה מרקוביץ'.

"אתם נפלתם על הראש?! אנחנו כולנו עומדים למות ואתם מקשקשים דברי הבל כמו חבורה של סבתות זקנות? די כבר! די כבר עם השטויות שלכם! נמאסתם כבר!"

בדרך כלל, גבי סלד מהסגנון הבוטה והגס של דפנה וחבריה בשמאל הקיצוני, אבל הפעם בירך על כך; מישהו היה צריך לקטוע את הדיון ההזוי הזה, שנבע כנראה מהרגלם של יהודים לעמוד על סף התהום ולעצור לרגע כדי להתווכח על קוצו של יוד. בעיני גבי, היה זה הרגל מגונה ביותר. הוא ראה את השרים החרדים קמים להגיב והוא הזדרז להתערב.

בקול רם והחלטי מאוד אמר ראש הממשלה: "כן, דומני שכדאי שנמשיך בעניין עצמו. כולנו מסכימים שעלינו לעשות משהו, כל עוד אפשר. השאלה היא מה לעשות. למישהו יש רעיון?"

שתיקה שררה לכמה רגעים במליאה.

"עוד חודש וחצי זה פורים," העיר הרב שלזינגר.

כראש החזית החרדית המאוחדת, שהורכבה מנציגי שמונה עשרה חצרות שונות, החל בחצרות ידועות כגון חסידות בעלז וכלה בחצרו הקטנה של האדמו"ר משדרות חיים וייצמן, עמדה לרב שלזינגר הזכות לדבר ראשון. שאר החרדים אורגנו בשלוש מפלגות אחרות, למעט הכת הקיצונית של נטורי קרתא, שראתה בקיומה המתמשך של *מדינת ישראל* התגרות מכוונת ובלתי נחוצה של העם היהודי בגויים. ניסיונו של אחד מפעילי הכת הקיצונית לפעור חור ב*מדינת ישראל* ולהטביע אותה היה הפעם הראשונה והאחרונה שבה *המדינה* נאלצה להפעיל עונש מוות. מאז לא היו עוד ניסיונות כאלה, נזכר ראש הממשלה. הוא המשיך.

"נכון. עלינו למסור את האנשים והנשק בחג הפורים."

"זה ממש שטני!" קרא הרמ"לך בזעם.

"אני לא חושב שזה בכוונה," התערב שר החינוך עידו הראבן ממפלגת *תקומה*, מפלגת השלטון המתונה והגדולה שבראשה עמד גבי עצמו ושהרכיבה את כל הממשלות עד כה. "השנה פורים יוצא בתחילת הרמדאן. קשה לי להאמין שהח'ליף מודע לכך שהתאריכים חופפים."

"בעזרת השם שוב יקרה נס לעם היהודי!" הצהיר הרב שלזינגר.

"עלינו להרבות בתפילה ובלימוד תורה," הסכים בכובד ראש האדמו"ר משיכון בבלי.

"יש לי רעיון," התעלתה מעל כולם דפנה מרקוביץ' בקולה הרועם, "נמסור שלוש מאות חרדים. הם לא יחסרו לאף אחד והמדינה רק תרוויח מזה."

שוב קמה מהומה. קללות נמרצות בשש שפות נזרקו לאוויר כשכל הצדדים מציעים להקריב את יריביהם.

"אם כבר עלינו להקריב יהודים, הגיוני יותר להקריב דווקא את אלה שאבדה נשמתם בכל מקרה, הלא כן? למי יחסרו שלוש מאות משומדים?" שאל הרב שלזינגר. "אדרבא, ניתן למסור את כולם. כך יתפנה מקום נוסף ליהודים ישרי דרך ונאמנים."

"במשך שנים אמרת שאנחנו לא יהודים," לעגה דפנה מרקוביץ', "פתאום עכשיו אנחנו מספיק טובים?" "לחילוף לא אכפת שהתפקדתם, כמו שלהיטלר לא היה אכפת וכמו שלערבים לא היה אכפת," החזיר לה שלזינגר.

"אני דווקא חושבת שתזייגו את העם היהודי טוב יותר," אמרה מרקוביץ'. "בכל מקרה אתם רק מחכים להגיע לעולם הבא, אז מה אכפת לכם לקצר את זמן ההמתנה? החילוף עושה לכם טובה."

"נאצית!" זעקו כל השרים החרדים. "רק יודונאצית יכולה לדבר כך!"

"אתם נאצים!" החזירה מרקוביץ'. "אתם לא יותר טובים מאף אחד אחר במדינה הזו!"

הקריאות "נאצית", "יודונאצית" ו"היטלר" הושלכו מכל עבר על ידי כל הצדדים.

"פרוצה שכמוך!" זעק הרב שלזינגר. "כולנו יודעים מה אתם עושים בסיפון שלכם. הדרך משם לגיהנום קצרה ביותר. דומני שלא תרגישו בהבדל..."

"לא נמסור אף אחד!" התערב הרמלך. "עלינו לצאת למתקפה! עלינו להשמיד את הגויים המאיימים עלינו. הרי כבר נאמר, 'הקם להורגך השכם להורגו!'"

"צודק!" אמר הרב זכריה בריאיר, ראש מפלגת גאולה עכשיו. "אבל מי החילוף הזה שנטרח עליו? עלינו לחזור לארצנו מיד. זו שעת הכושר! זהו הסימן מהקדוש־ברוך־הוא, יתברך ויתעלה, שהגיע הזמן!" הצהיר בהתלהבות, אבל איש לא התייחס אליו. במשך שנים הטיפ לכיבוש מחדש של ארץ ישראל, אבל בהתחשב בכך שהיו פחות משלושים אלף איש במדינת ישראל, ומספר לא ידוע אבל קטן של יהודים בעולם כולו – רובם חרדים שהיו עסוקים בבעיות ההישרדות שלהם עצמם – רק פנאט מטורף היה יכול לקדם רעיון כזה, ומכל הפנאטים באוניה הרב בריאיר היה אולי הגרוע בהם. ובכל זאת, חשב ראש הממשלה, גם אותו צריך: רצה הגורל ואנשיהם של בריאיר, הרמלך וציונים דתיים אחרים הרכיבו את רוב הצוות שהשיט את האוניה ותחזק אותה. בלי שיתוף הפעולה שלהם האוניה הייתה שובקת חיים.

לרגע השתתקו הניצים, אך השנאה היוקדת שיהודים שומרים רק ליהודים אחרים בערה עדיין בעיניהם הנעוצות כחרבות אלה באלה.

אחד השרים שאל בשקט: "מה עם הנשק? מאיפה נביא נשק חדש?"

"בשביל זה יש לנו מחלקה טכנית," ראש הממשלה פטר את השואל בהינף יד. "נדבר על זה בקבינט הביטחוני. מה שחשוב לדעת עכשיו הוא מי יהיו שלוש מאות הילדים שנמסור לחילוף."

הדיון נמשך שעות ארוכות ולווה באי־ספור גידופים ומריבות, אך לבסוף הושגה הפשרה היחידה שהייתה אפשרית, הפשרה שצפה מראש גבי עצמו: כל מפלגה תמסור ילדים בפרופורציה לגודלה. כל מפלגה תחליט כיצד ילדים אלו ייבחרו. כל מפלגה תכנס את אנשיה ותודיע להם את רוע הגזרה. לא היה לאף אחד רעיון טוב יותר ואומנם זו הייתה הצעה הוגנת ביותר, שעמיה כולם הסכימו בסופו של דבר. הדבר היחיד שאכזב את גבי היה שכולם הסכימו עם הרעיון המתועב של מסירת יהודים כדי להציל, אולי, יהודים אחרים. "על גופתי המתה," חשב לעצמו, אך בקול רם הוא הודה לכולם ונעל את הישיבה.

ראש הממשלה ושר הביטחון צעדו ללשכה, שהייתה בחדר הסמוך. הכול יחד – לשכת ראש הממשלה, חדר הישיבות של הממשלה, מליאת הכנסת, משרדי הממשלה, ובית המשפט העליון – תפסו את כל סיפון 6, שנקרא 'סיפון הממשלה' של מדינת ישראל, האונייה שנשאה את כל תושבי המדינה שניצלו מהחורבן של קיץ 2048 ואת אלפי צאצאיהם.

שר הביטחון סגר מאחוריו את הדלת והתיישב בכבדות בכיסא רחב ומרופט בפינת החדר.

"אתה חושב שהם קנו את זה?" שאל שר הביטחון.

"למה לא? זה אמיתי לגמרי," ענה ראש הממשלה. "זאת לא הבעיה שלנו. הם יכולים להמשיך לריב על מי צריך ומי לא צריך להימסר עד קץ הימים. אנחנו רק צריכים שפרוינד ודן וכל החברה יגמרו את הפרויקטים שלהם בזמן."

"אתה עדיין נעול על זה?" שאל שר הביטחון.

"יש ברירה?"

שר הביטחון לא ענה על כך. במשך שנים התווכחו על האפשרויות העומדות בפני המדינה הצפה, בציפייה לרגע הבלתי-נמנע שבו האיום על האונייה יהפוך לממשי וסופי. אף אחת מהברירות שעמדו לפניהם לא הייתה טובה, אבל למרות זאת הכיוון שאליו גבי חתר היה מרחיק לכת כל כך שיוסי לא ידע כלל איך להתייחס לעניין. מה הוא עצמו יעשה ברגע האמת כשיגיע, אם יגיע? יוסי העדיף לא לחשוב על כך. תחת זאת נאנח והעיר: "הרמלך ובן-יאיר יעשו בעיות."

"בשביל זה אתה קיים. שים עליהם עין כפולה ומשולשת. אם משהו מהם אפילו מתחיל לחשוב על לעשות משהו, אני רוצה לדעת מזה."

"אתה באמת חושב שאני אחכה להוראות שלך? מזמן שתלתי סוכנים אצל שניהם. אף אחד מהם לא יכול לזוז בלי שאדע על כך," יוסי ענה.

אמסלם חיך. "אם לא הייתי מכיר אותך כל כך הרבה שנים, הייתי מפחד ממך," אמר.

אבל יוסי שוקרון היה חברו הטוב ויד ימינו משחר ילדותם באופקים. הוא היה לצידו בהפגנות במפעל, הצטרף עימו להסתדרות, ארגן את מסע הבחירות שלו לראשות העירייה וכעבור שנים הצטרף אליו בכנסת. שוקרון נדד איתו מהשמאל למרכז, מהמרכז לימין ומהימין לימין הקיצוני ולספסלי האופוזיציה, שם ישבו יחד במשך השנים הרבות שבהן גבי אמסלם הסביר והתריע, הזהיר והתרה, זעק וצעק על פני כל בימה אפשרית. הוא ראה את האסון המתקרב, ובצורה מפוכחת לגמרי בחר להישאר ולהיאבק על המדינה עד טיפת הדם האחרונה שלו. הוא נשבע שלא יברח, שלא יסבול את הגלות ויעדיף למות בהגנה על ארץ הקודש. כמה אירוני, חשב אחר כך, שדווקא זכות זו ניטלה ממנו באישון לילה על ידי קצין הכנסת, ניצב אוריה דובדבני, שפרץ לביתו במודיעין וחטף – לא הייתה מילה אחרת לתאר את המעשה – אותו ואת אשתו ואת שני ילדיהם הקטנים יותר. הילד השלישי, סגן-משנה בצנחנים, נותר מאחור לתמיד. המומים ונרעשים, משפחת אמסלם הוסעה במכונית שרד למנחת ומשם הוטסה לאונייה. בדרך, באפלה הנוראה, ראו את המדינה עולה באש.

על האונייה שררה אנדרלמוסיה מוחלטת. מסוקים המריאו ונחתו זה אחר זה במשך שלושה ימים ושלושה לילות, פולטים מבטנם האפלולית נוסעים מבוהלים וישנים למחצה, פורקים ארגזים של ציוד וממריאים